

Propaganda Collective

« πέντε μήνες και κάτι στίχους πρίν... »

Στίχοι

Απρίλιος 2008

Λευτεριά

Λευτεριά!

Σε ότι είναι σε κελιά...

Λευτεριά!

Στα όνειρά σου τα νεογέννητα...

Λευτεριά!

Και στα μικρά σου τα παιδιά...

Λευτεριά!

Στα δυο σου μάτια...

Λευτεριά πρώτα απ' όλα σε μας
άκου καλά κι ύστερα πάλι γελάς
ήρθαμε εδώ να σου θυμίσουμε τι γίνεται
κι όσα ευχηθούμε ίσως να γίνονται.

Λευτεριά λοιπόν στα μάτια που καίγονται με χάρπια
στα νιάτα, αυτά τα τόσο κουρασμένα νιάτα.
Στους πιτσιρικάδες που κάθονται και βλέπουνε
του κράτους την καταστολή ανέχονται και ύστερα δέχονται,

στα σπιτικά που 'χουνε γίνει τηλεοράσεις
-χρωμένες καταστάσεις-
στις δασκάλες, τους δασκάλους που διδάσκουν τα παιδιά σου,
σ' όσα φοβάσαι και δεν θες κοντά σου...

Λευτεριά, λοιπόν, στο αγοραστικό κοινό
που φυλακίζεται σε κάθε ονειρομάγαζο
και στα μυαλά εκείνα που θρέφονται με βια
σε θεούς και δαιμόνια ψάχνουν δικαιολογία

Λευτεριά απ' του μηδέν την ανοχή,
την αντοχή, την ενοχή, τη μιζέρια, τη σιωπή.
Και κάπου εκεί που όλα τα βλέπεις σαν σάρκα
ξύπνα ρε βλάκα, λευτεριά στα δυο σου μάτια.

Λευτεριά!

Σε ότι είναι σε κελιά...

Λευτεριά!

Στα όνειρά σου τα νεογέννητα...

Κι ήρθε η σειρά μου λευτεριά απ' την απάθεια
ή την αμάθεια ή το χειρότερο την ημιμάθεια,
την κάθε βλέρση που δυναμώνει τον ατομισμό,
σε κάθε εργάτη παραμυθιασμένο.

Λευτεριά στα αρσενικά και θηλυκά που χάνονται
σε lifestyle σελίδες, καλοστημένες παγίδες!
Στη μοναξιά σου, που σ' οδηγεί πάλι στο φόβο
σε κάθε μάχη σου, που δίνεις δίχως λόγο...

Στα κεφάλια που ψάχνουν καθαρότητα,
σε ψυχές βιασμένες απ' την πραγματικότητα.
Λευτεριά σε όσους είναι σε μουσικά κελιά,
με βρίσκει αντίθετο η αυτοκτονία!

Σ' όλους αυτούς που λένε, φονταμενταλιστές
λευτεριά σ' αυτού του κόσμου τους κριτές!
Κι όλο δικό σου το κελί αν μετανιώσεις,
λευτεριά σ' όσα θέλεις να χρεώσεις!

Τέλος λευτεριά στο χειρότερο εγώ μας,
που τρώει τη σάρκα μας μαζί με το μυαλό μας,
κι αφού κολλήσαμε σε ένα δίστιχο και πάλι,
φτου! ξε-λευτεριά σε κάθε κολλημένο κεφάλι!

Λευτεριά!
Σε ότι είναι σε κελιά...
Λευτεριά!
Στα όνειρά σου τα νεογέννητα...
Λευτεριά!
Και στα μικρά σου τα παιδιά...
Λευτεριά!
Στα δυο σου μάτια...

90 Δεύτερα

Αν σου θυμίζει παραμύθι, κάτι τέτοιο ήτανε
από κόσμους με πρίγκιπες και δράκους!
Όμως έγινε οργή και στη γη ξεχύθηκε
από απάτριδες ανθρώπους, Μ' ΑΚΟΥΣ;
Ζεις σε μέρες αφθονίας κι ακόμα το γλεντάς
σε 90 δεύτερα, στα ψέμματα γελάς!
Έχεις πιάσει τον κατήφορο για μια καλή ζωή,
σε 90 δεύτερα θα τη ζήσεις κι αυτή!

Ψάχνεις παραμύθι με τέλος ευχάριστο,
εκεί που ο πρίγκηπας σκοτώνει το δράκο!
Αναπολείς τα νιάτα σου σαν τέλος δυσάρεστο
κι ακόμα ψάχνεις της φάβας το λάκκο!

ΞΥΠΝΑ! Σου λέω ξύπνα, απ' τη βολή σου!
Για 90 δεύτερα, φωνή στη σιγή σου,
για 90 δεύτερα κοινωνικής ανατροπής,
σε 90 δεύτερα αναλογικής εγγραφής!

Σήματα Μορς

Σήματα μορς η αλλιώς μια βαλβίδα που σφυρίζει
χρώμα γεμίζει το κενό και μου μυρίζει δρόμο
κόσμο πομπός και δέκτης σε αρμονία
κι είναι το μέσο μας για την πληροφορία
αυτός ο τοίχος που βλέπεις απέναντί σου
γεμίζει χρώμα και τα όνειρα και τη ζωή σου
ένα λουλούδι που ανθίζει στο τσιμέντο μέσα
ένα αγκάθι για τα τηλεοπτικά μέσα
έχει μάτια έχει αυτιά και πάνω απ' όλα έχει φωνή
Αποτυπώθηκε έγινε εικόνα στη πόλη
φτιάχνοντας κώδικα, μέσα στον κώδικα
έχε τον νου σου λοιπόν
έχουμε τόσα να πούμε
εδώ θα βλέπουνε και θα ακούνε
αυτόν τον ήχο της καταπάτησης
του δημοσίου πλούτου της κρατικής εκμετάλλευσης
της ιδιωτικής πλεονεξίας και απληστίας
άψυχο ντουβάρι πάρε χρώμα ανυποταξίας
Σήματα μορς η αλλιώς τριάντα επί σαράντα αφίσα
και στη κολόνα εκεί χωράει ίσα ίσα.
Κόλα την λοιπόν να τη βλέπει όλος ο κόσμος
κι όποιος βρει τον κώδικα δεν θά ναι μόνος
κόλα τη να την βλέπουνε τα αφεντικά μου
και οι ρουφιάνοι απ' το σχολείο, τη σχολή η τη δουλειά μου
μα πάνω απ' όλα τα αδέρφια μου που νοιάζονται
λέξεις μοιράζονται, στην ιστορία χέρι βάζουνε
αλλάζουνε τη ροή στη γαμημένη εξουσία
που μας σερβίρει κονσέρβα απ' τα δελτία.
Πάρε να ισιώνεις, υπάρχουνε μικρές φωνές
που συναντιούνται πάνω σε ασπρόμαυρες αφίσες

Σήματα μορς, μικρός καημός
η αλλιώς, έτσι κι αλλιώς
ούτως η άλλως
εδώ δεν γίνεται αλλιώς
Ένα σπρέι, μια αφίσα, μια κουβέντα,
ένα δέμα, λίγο ψέμα, τόσο δρόμο, τόσο κόσμος,
τόσο μόνο, ένα βιβλίο, ένα φλάϊερ,
μια μπροσούρα, λίγο αχτι,
ένα σι ντι, ένα ντου και όπου βγει.

Κάτω από τις διαιρέσεις.

από τη συλλογή “Ποιητής στη Νέα Υόρκη”

του Federico Garcia Lorca
(Επιστημονικό εργαστήριο και καταγγελία)

Κάτω από πολλαπλασιασμούς
είναι μια σταγόνα αίμα πάπιας,
Κάτω από τις διαιρέσεις
είναι μια σταγόνα αίμα ναύτη.
Κάτω από τις προσθέσεις ένας ποταμός τρυφερό αίμα
ένας ποταμός που έρχεται τραγουδώντας
μες' από τα δωμάτια των προαστίων,
ένας ποταμός που είναι χρήμα τσιμέντο ή αεράκι,
μες στην ψεύτρα αυγή της πόλης.
Τα βουνά υπάρχουν το ξέρω.
Και τα γυαλιά για τη γνώση.
Το ξέρω μα εγώ δεν ήρθα για να δω τον ουρανό.
Ήρθα να δω το θολό αίμα.
Το αίμα που φέρνει τις μηχανές στους καταρράχτες
και το πνεύμα στη γλώσσα της κόμπρας.
Κάθε μέρα σκοτώνουν στην πόλη
τέσσερα εκατομμύρια πάπιες,
πέντε εκατομμύρια χοίρους
δυο χιλιάδες περιστέρια για την ευχαρίστηση εκείνων
που ψυχοραγούν,
ένα εκατομμύριο αγελάδες,
ένα εκατομμύρια πρόβατα
και δυο εκατομμύρια κοκόρια,
που κάνουν τους ουρανούς χίλια κομμάτια.
Προτιμότερο να κλαις τροχίζοντας το ζουράφι σου
η να δολοφονείς σκυλιά σε παρακρουστικά κινήγια,
παρά να αντιστέκεσαι, τα ξημερώματα,
στις ατελείωτες συνολκές με γάλα,
στις ατέλειωτες συνολκές με αίμα
και στις συνολκές σιδηροδέσμιων ρόδων
από τους εμπόρους αρωμάτων.
Οι πάπιες και τα περιστέρια,
τα γουρούνια και τα αρνιά,
βάζουν τις σταγόνες του αίματός τους
κάτω από τους πολλαπλασιασμούς,
και τα φριχτά ουρλιαχτά των πρεσαρισμένων αγελάδων
γεμίζουν πόνο την κοιλάδα,
εκεί που ο ποταμός μεθάει με λάδι
Καταγγέλω όλους αυτούς

που αγνοούν το άλλο μισό,
που υψώνει τα τσιμεντένια βουνά του
εκεί που χτυπούν οι καρδιές
των ταπεινών ξεχασμένων ζώων,
εκεί που θα πέσουμε όλοι
στο τελευταίο πανηγύρι των τρυπανιών.
Σας φτύνω κατάμουτρα.
Το άλλο μισό μ' ακούει
καταβροχθίζοντας, κατουρώντας, πετώντας μες στην αγνότητά του
σαν τα παιδιά των θυρωρείων
που βάζουν λεπτά ξυλάκια
μες στις τρύπες που σκουριάζουν
οι κεραίες των εντόμων.
Δεν είναι κόλαση, είναι ο δρόμος.
Δεν είναι ο θάνατος, είναι το μανάβικο.
Υπάρχει ένας κόσμος σπασμένων ποταμών και ασύλληπτων αποστάσεων
στο ποδαράκι αυτής της γάτας που το 'σπασε το αυτοκίνητο,
κι ακούω το τραγούδι του σκουληκιού
μες στην καρδιά πολλών κοριτσόπουλων.
Οξείδωση, ζύμωση, γη που αναριγεί.
Γη εσύ ο ίδιος που κολυμπάς μέσα στους αριθμούς
του επιστημονικού σου εργαστηρίου.
Τι να κάνω· να τακτοποιήσω τα τοπία;
Να τακτοποιήσω τους έρωτες που είναι ύστερα φωτογραφίες,
που είναι ύστερα κομμάτια ξύλο και μπουκιές αίμα;
Όχι, όχι, όχι, όχι· εγώ καταγγέλω.
Καταγγέλω τη συνωμοσία
αυτών των έρημων γραφείων
που δεν αναγγέλουν στο ραδιόφωνο τις αγωνίες,
που σβήνουν τα προγράμματα του δάσους,
και προσφέρομαι να φαγωθώ
από τις πρεσαρισμένες αγελάδες
όταν οι κραυγές τους γεμίζουν την κοιλάδα,
εκεί που ο ποταμός μεθάει με λάδι.

Βροχή

Είμαι βροχή, πέφτω και σπάω εξατμίζομαι, σκάω
Κανονική διαδρομή στα ίδια μέρη γυρνάω.
Στους ίδιους χρόνους και άδειους τόπους
μήπως μπορέσω να δροσίσω τους ανθρώπους.

Είμαι βροχή αστραφτερή, γιορτινή κι οι πόλεις ίδιες.
Ψέματα λες για τα όνειρα που είδες
Κλείσε τα μάτια σου και κάνε μια ευχή
κλείσ' τα παντζούρια σου και κάνε προσευχή

Είμαι βροχή ταξιδεύω στις εποχές
Είμαι βροχή και σμιλεύω τις στιγμές
Είμαι βροχή, ζω και πεθαίνω μαζί σου
Είμαι βροχή εκεί έξω στην αυλή σου

Είμαι βροχή, είμαι οργή, είμαι κατάρα, κραυγή
Κανονική διαδρομή στην πιο αλλόκοτη στιγμή
Με φέρνει ο άνεμος απάνω στα σπαρτά σου
Με παίρνει ο ήλιος από την αγκαλιά σου.

Είμαι βροχή και παίρνεις ομπρέλα, δειλά δειλά,
νομίζεις ότι κερδίζεις, ξανά και ξανά.
Και στο μπουρίνι μου κάνεις ότι σου μάθαν
Μάλλον δεν άκουσες ποτέ για κάποιον γλάρο Ιωνάθαν.

Δεν αναγνωρίζουμε δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας στα έργα μας για τον λόγο ότι αυτή αποτελεί αστικό θεσμό και τασσόμαστε ενάντια σε κάθε έννοια ιδιοκτησίας που συμπορεύεται με τις αιτίες για την άθλια μορφή αυτού του ανελεύθερου κόσμου. Μοιραζόμαστε τους στίχους μας μακριά από κάθε λογική πνευματικής ιδιοκτησίας που έχει ως σκοπό την εμπορική εκμετάλλευση και την περιχαράκωση της ανθρώπινης έκφρασης. Η χρήση, η αναπαραγωγή και η διάθεση των στίχων μπορεί να γίνει ελεύθερα από τον καθένα αρκεί ο σκοπός της να μην αντιστρατεύεται την αδιαμεσολάβητη και αντιεμπορευματική προώθηση της έκφρασης. Αναφορά στην πηγή κρίνεται θεμιτή.

propaganda@freemail.gr